

Gran Canaria å hoj

Jag har precis passerat de värsta bergsmassiven på Gran Canarias västra sida, där jag förstenats av fasa över 500-metersbranterna ned mot det skummande havet, och parerat passadvindarna som vräkt på från nordväst. Jag har varit så duktig. Ja, ni vet, ensam motorokunnig yngre dam på vift. Varför måste jag då hamna i dessa situationer?

Det spelar liksom ingen roll vad jag gör. Det är precis samma sak med min hoj hemma, den gamla hederliga NV 20:an från 1951. Den är så fin, men ack så svårstartad och alltid till föremål för mångahanda spekulationer från mer motorkunniga äldre män.

- Motorn är sur.
- Du måste byta brytarspetsar.
- Det är stopp i soppaslangan.
- Elsystemet måste bytas ut.

Jag låter dem alltid framföra sina teorier och lovar att åtgärda felet innan jag ber dem putta på. Sverige är fullt av gentlemän. De har gladeligen gett mig fart åt söder och norr, höst som vår. Och det har alltid hjälpt.

Den döda hyrhojen, en Gilera 125 cc, vägrar envist. Jag kickar mig svettig trots den kyliga kulingen. Sätter mig uppgivet i den dammiga vägrenen och tittar på bilarna som lagom komfortabelt svischar förbi med sina sommarklädda förare, som ser ut att äga hela världen. Det finns stunder i livet när jag hatar bilister. Agaete, världens ände. Vägen lutar något. Jag skulle kunna vända och rulla ned till byn, men hojen är så tung. Vägen kröker sig och ger dålig sikt. Det skulle ta för lång tid att få över den på andra sidan utan att riskera en olycka. Långt senare står jag fortfarande där och tvekar. Ska jag chansa? Nej, jag kickar några gånger till... Då hörs där i gruset bakom mig ett knaster av inbromsande hjul. Två kanariska trafikpoliser har kommit till min undsättning. - Gazolina? undrar den ene. - Nej, det är inte slut på bensin. Jag skruvar av tanklocket och visar. Operation felsökning börjar. Jag står som vanligt bredvid och låter spekulationerna flöda, den här gången på spanska. Efter en stunds språkförobistringar förstår jag att de vill att jag ska rulla ned till bensinstationen i byn. De lovar att eskortera mig ned så att inget farligt kan hända.

Det är som på film. Med påslagna blåljus stoppar de trafiken så att jag får över motorcykeln på rätt sida av vägen, låter mig passera framför dem för att sedan sakta glida nedför sluttningen. Jag lägger in trean. Motorn hostar till. Tvåan. Den går igång! Med ett segervisst leende på läpparna kör jag in på bensinstationen och vänder, kastar slängkyssar efter poliserna som vinkande fortsätter vägen bort. Fri! Fri som en fågel genom kurvorna norrut genom Santa Maria de Guia, längs den havsstänkta motorvägen in mot Las Palmas och sedan vidare mot Playa del Cura medan skymningen kommer som ett brandgult dis över de förhistoriska guanche-grottorna längsmed vägen. Jag känner mig inte det minsta orolig för att motorn ska stanna, fastän det står SUR på alla vägskyltar. För här betyder sur ingenting annan än söderut.

© Tina Messing

Även publicerad i *Vagabond nr 1 1996*